

Rekonstruovaný Ethnos: od rasy k biologii a kultuře

Teoretikové Nové pravice jako jsou Alain de Benoist nebo Marco Tarchi z Itálie, jejichž kořeny bezesporu tkví v pravicovém revolučním studentském aktivismu – při obraně francouzského Alžírka, respektive v neofašistickém Italském sociálním hnutí (MSI – Movimento Social Italiano) – jsou natolik sofistikovaní, než aby se vrátili k nacistickým rasovým teoriím, virulentnímu antisemitismu nebo obraně kolonialismu. Důvěrné memorandum GRECE (Groupement de recherche et d'étude pour la civilisation européenne – Sdružení pro výzkum a studium evropské civilizace), vedoucího think tanku Nové pravice, z roku 1969 vybízelo své členy aby upustili od „zastaralého slovníku“ (GRECE, Elements 1969, 16). Tímto začala dlouhodobá kampaň dobývání evropských srdcí a duší – opatrným vynecháváním starého jazyka a témat spojených s fašistickou a nacistickou minulostí, stejně jako přeformulováváním diskursu revoluční pravice v kontextu vládnoucího poválečného antifašistického klimata.

Francouzský odborník na Novou pravici Pierre-Andre Taguieff poukázal na to, že Nová pravice prošla třemi názorovými obdobími ve třech desetiletích aby zůstala věrná názorům na zakořeněný ethnos a kulturním partikularismům: obrana „bílého člověka“ a kolonialismu dalších ras na sklonku šedesátých let; biologicky založený pohled ovlivněný vědou, antropologií a výzkumy IQ v sedmdesátých letech a nakonec obrana „práva na odlišnost“ ve světě kultur v xenofilním, etnopluralistickém duchu v osmdesátých a devadesátých letech (Taguieff 1993-4a, 34-54). Poslední zmiňovanou pozici Nová pravice stále zastává, jak dokazuje obsah jejího manifestu, kterým vstoupila do nového milénia (De Benoist a Champetier 1999, “The French New Right In the Year 2000”).

Změny diskursu Nové pravice se točily okolo kulturní obrany ethnosu a hledaly způsoby jak odstranit zastaralé a zdiskreditované rasové a biologické teorie. Slogan Nové pravice z osmdesátých let o „právu na odlišnost“ byl ve skutečnosti přejat od francouzských socialistů vedených prezidentem Francoisem Mitterandem. Tento slogan byl poté vyzdvihnut Le Penovou protipřistěhovalecky zaměřenou Front National. Taguieff argumentuje správně, že „právo na odlišnost“ může být využíváno diametrálně opačnými konci [politického spektra], jak rasisty tak i antirasisty; pravicí a levicí; liberálními republikány a radikálními antijakobinisty; radikálními separatisty i integracionisty (Taguieff 1993-4c, 160; 1994; 1990; 1988).

V důsledku změn diskursu jsou dnes názory Nové pravice na ethnos více rozlišné, přístupné dialogu a dvojnásobné ve srovnání s šedesátými a sedmdesátými lety. Odmítá asimilační sklony národního státu a zhoubného ducha kolonialismu; dožaduje se „práva na odlišnost“ všech společenství až v xenofilním duchu; odmítá přistěhovalectví jako kulturní ztrátu pro hostitelské i přistěhovalcké společnosti; odmítá rasismus i antirasismus, který chce odstranit všechna kulturní specifika a tvrdí, že liberální demokracie, jako následník „totalitního“ žido-křesťanského monoteismu chce prostřednictvím dvou zel – globální tržní společnosti a multikulturalismu, zničit všechny kulturní diference (De Benoist and Champetier 1999, “The French New Right In the Year 2000”).

V kontextu diskursu „práva na odlišnost“ napsal Alain de Benoist v roce 1979 následující: „Máme právo podporovat Black Power, ale jen za podmínky že zároveň můžeme být i pro White Power, Yellow Power a Red Power“ (De Benoist 1979a, 156). V sedmdesátých letech rozvinul Alain de Benoist svůj radikální kulturní „diferencialismus“ po bolestném vzdání se francouzského Alžiru a v rámci tohoto světového názoru by Francie měla patřit Francouzům, Alžír Alžíránům a Vietnam Vietnamcům (Bar-On 2007, 170). Le Penova hesla „Francie Francouzům“ a „Francie nade vše“ byly jistě populistickým vyjádřením de Benoistova nového radikálního etnického diferencialismu, ačkoli historické kořeny tohoto názoru mohou být vysledovány až k Action Française Charlese Maurrása a rasovému zákonodárství vichystického režimu pod vládou mašála Pétaina (Le Pen 1984; Bar-On 2007, 170).